

Stratená flauta pána Ananáša

napísala Marta Hlušíková
ilustrovala Zuzana Danišková

Stratená flauta pána Ananása

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Marta Hlušíková
Stratená flauta pána Ananása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Stratená flauta
pána Ananása*

Stratená flauta pána Ananása

napísala Marta Hlušíková
ilustrovala Zuzana Danišková

Albatros

Obsah

Ja a pán Ananás 6

Stratila som sa 16

Dedko ma vyhodí do vzduchu 22

Učím malé hrdličky spievať 30

Akosi som to doplietla 34

Dedko v spievajúcom kabáte 42

Medzi paradajkami 46

Môj prvý takmer koncertný úspech 56

Môj naozajstný koncertný úspech 62

Stretnutie 66

Slepačia ária 72

Hrdlička zasahuje 82

Pán Ananás v akcii 88

Splnil sa nám sen 92

Ja a pán Ananás

Som flauta a patrím pánu Ananásovi. Mám drevené a štíhle telo akurát do ruky. Môj hlas je prenikavý, ostrý, slovom nádherný – veď práve preto som koncertná umelkyňa. Trošku mi uberá na sláve meno môjho majiteľa. No uznajte, volať sa Ananás! To je ešte niečo horšie ako zvláštnosť. Poznám všelijaké mená, napríklad náš sused sa volá Červík. Nuž ale Ananás? Ale nechajme to, veď meno je len meno.

V orchestri sedávame s pánom Ananásom vzadu na kraji a čakáme na svoju chvíľu. Ja viem, že sa toľko nenadriem ako husle. Aj teraz – pán Hruštička prstami kmitá po ich krku a slákom fidlíká raz hore, raz dolu, až sa bojím, že celý vzbĺkne. Kým Hruštičkovi po chrbte stekajú kvapky potu od toľkej driny a sako sa mu priliepa na chrbát, môjmu pánu Ananásovi sa nikdy také čosi nestane. Všetci však vedia, že je v orchestri potrebný, lebo bez neho by skladba nebola tým pravým orechovým. A to, prosím, stačí, že pán Ananás len sem-tam píska!

„Ale makajú, čo?“ ozve sa kamoška viola krásnym medovým hlasom, kývne hlavou smerom k husliam a zadíva sa mi do všetkých dierok. Vždy zabudne, kde mám oči.

„Sú to prvé husle, tak sa im aj patrí,“ vravím viole, ktorá odpočíva v rukách pána Orišku s trošku menej prepoteným sakom.

„Vieš, čo sa mi páči?“ nakloní sa viola k mojim dierkam.

„Čo?“

„Že nie sú pyšné.“

„Kto?“

„No husle predsa. Len si všimni napríklad harfu.
Vždy si sadne bokom, akoby sa za nás hanbila.“

„Aj koncertné krídlo sedí bokom...“

„Sedí, ale nie je namyslené. Minule po skúške
žonglovalo čiernymi klávesmi a my sme sa výborne
zabávali.“